

„Европске државе требало би водити у правцу надржаве тако да народ не зна шта се дешава. Ово се може постићи кроз сукцесивне кораке, при чему би сваки био прикривен као економски циљ, али што би на крају неповратно довело до федерације.“

Жан Моне (један од твораца ЕУ)

У земљи која има само 4,2 милиона становника 12. јуна 2008. решиће се судбина готово пет стотина милиона људи. Становници Републике Ирске биће једини „грађани“ Европске Уније који ће имати прилике да се изјасне о ономе што би могло постати основни законски акт Старог континента. Све остале државе чланице једноставно су игнорисале вољу сопственог народа и препустиле да печат на ратификацију ставе њихови парламенти. Неопходно је, међутим, да свих двадесет седам чланица заврши ратификацију пре него што „споразум“ постане правно обавезујући.

Дакле, уколико Ирци буду гласали против, онда споразум неће ступити на снагу бар неко време. Међутим, уколико поклекну пред силном пропагандом у корист споразума и гласају да буде прихваћен, онда ће судбина националних држава бити запечаћена, а оне неповратно отићи у пропаст. Више неће бити озбиљнијих препрека федерализацији. Сједињене Европске Државе које се (међу федералистима) већ дуго очекују постаће стварност.

Многи људи с обе стране Атлантика, ако не и већина, већ деценијама наивно верују да је ЕЕЗ/ЕУ зона слободне трговине. То уопште није случај, што наведени цитат господина Монеа јасно илуструје. Какве су, дакле, последице позитивног исхода гласања у Ирској?

Европска Унија осмишљена је на лажима и преварама, што је учињено на највишим нивоима власти. Ово обмањивање народа траје од њеног настанка, а на тренутак је прекинуто у четвртак, 13. децембра 2007. у Лисабону, главном граду Португала, где су „великодостојници“ земаља чланица овог „трговинског блока“ потписали Споразум о реформи ЕУ.

Такозвани споразум замењује Устав ЕУ који су 2005. одбациле Француска и Холандија. Немачка канцеларка Ангела Меркел и бивши француски председник Жискар д'Естен припадају мноштву европских функционера који су потврдили да је „споразум“ заправо Устав ЕУ под другим именом. Једине разлике су у томе што су у новом документу изостављени чланови који се односе на заставу, химну и мото Европске Уније. Ипак, само два дана пре „историјског догађаја“ у Лисабону, шеснаест држава чланица отворило је карте и затражило да се врате ова три члана, претворивши тиме „споразум“ у претходни Устав. Они такође желе да наметну „заједничку монету“ свим осталим државама чланицама које су задржале домаћу и предлажу да се празнује „Дан Европе“.

Лидер британске Партије независности Најџел Фараџ изјавио је: „Цела превара коначно је изашла на видело. Бедни покушаји заташкавања чињенице да је то заправо устав сада су разоткривени. Враћају се застава, химна и мото. То значи да је 96% од првобитног устава сада тај исти устав у целини. Доста више с тим 'Споразумом о реформи'. Ово је одбачени Устав ЕУ који се вратио на сва звона.“

Дански премијер Андерс Фог Расмусен одлучно се успротивио било каквом референдуму о споразуму, препуштајући његову ратификацију данским посланицима. Новинарима је изјавио како је „споразум“ „добар за Данску.“ Данска је још 2005. године планирала да одржи референдум о Уставу, али после негативног изјашњавања у Француској и Холандији, одустало се од референдума. Данско министарство правде закључило је да „споразум“ није претња суверенитету Данске. Наводи се да је господин Расмусен рекао: „Када се одричете суверенитета потребно је одржати референдум, али када се не одричете суверенитета, парламент ће ратификовати текст.“ Потврдио је и да ће бити одржан још један референдум о „заједничкој монети“ (евро) и о опозиву одлука из Матрихта по питању одбране, правосуђа и унутрашњих послова.

Нема, дакле, претње суверенитету? Хајде да размотримо последице. Уколико суверена национална држава више не контролише сопствену привреду, одбрану, правосуђе и унутрашње послове, да ли се она заиста више и може називати сувереном националном државом? Одговор је сасвим једноставан – НЕ.

Политичка и економска елита Европе ради на овом пољу још од завршетка Другог светског рата. У свим државама чланицама личности се можда разликују, али реторика је увек иста: „Нема губитка суверенитета, добро је за народ, добро је за привреду и тако даље.“

Хајде да погледамо о чему се ради у том „споразуму“. По чему се тај документ и првобитни устав заиста разликују? Немачки адвокат Клаус Хегер, истраживач и правни саветник Независне демократске групе у европском парламенту је по питању оба документа донео следеће закључке:

Према његовој анализи Устав је дао Европској Унији 105 нових „надлежности“. Исто важи и за „споразум“. Избачени су симболи ЕУ (застава, мото и химна), а убачене су климатске промене. Остале 104 области су исте.

Доношење одлука за које је потребна квалификована већина замењује „једногласност“ у нове 62 области Споразума о реформи. Један више него што је у Уставу. Избачена су „права интелектуалне својине“, а убачене су енергија и климатске промене. Осталих шездесет је исто.

Његов закључак – устав ЕУ под другим именом.

Шести и последњи „споразум“ представља опело за суверенитет земаља чланица ЕУ. Немојте се заваравати по овом питању, а ма колико да „изабране“ вође тврде супротно, то је то. Ово је врхунац после много година сплеткарења, обмањивања и ковања завере против народа Европе. У чему је онда штос? – упитаће се многи. Наставите да читате и сазнаћете.

Овај „споразум“ је до сада најбрже написан и најтајнији документ ЕУ. Противљење чињеници да је ЕУ од настанка полицијска држава и признање да је тако све су чешћи, а они (завереници) знају да је брзина од пресудне важности. Тони Блер је пристао на то у јуну 2007. када је Британији задао „последњи ударац ножем у леђа.“ Министри иностраних послова прихватили су све услове септембра 2007, а 13. децембра, три месеца касније, представници свих земаља чланица потписали су овај документ, а сада преостаје само ратификација, што ће и бити учињено.

Дакле, уколико исход гласања у Ирској буде позитиван, а све остале државе чланице ураде као што је наговештено, тј, ако ратификују ово издајство и срамоту, како ће то

утицати на наше животе?

Наши национални парламенти постаће излишни јер ће сва преостала моћ бити пренета на Брисел. То ће и формално означити крај историјских држава Европе које су чланице ЕУ. Националне амбасаде широм света биће под патронатом бирократије ЕУ. Стари окрузи и провинције ће се стопити и утопити у „административне регије ЕУ“. (Недавно спајање данских општина је пробни балон, као и парламенти Шкотске и Велса који су пренели своја овлашћења, чему ће се убрзо придружити „искорењивање“ Енглеске и успостављање сличних регионалних скупштина).

Европска Унија ће преузети полицију, војску, нуклеарно наоружање, новчане резерве и нафту у Северном мору, како је предвиђено у споразуму. Припадници војске и полиције мораће да се зајму на верност ЕУ, а уколико то одбију, добиће отказ. ЕУ ће имати пуну контролу над војним питањима, опремом и објектима.

Биће дозвољене само паневропске партије. Индепендистичке партије биће стављене ван закона, као што је то учињено у пресуди Европског суда правде (предмет 274/99), према којој је противзаконито критиковати ЕУ. (Чак и пре гласања у Ирској, вести из Брисела наговештавају да се већ припремају планови како би се елиминисале „евроскептичне групе у Парламенту ЕУ“). ЕУ ће имати право да укине националне парламенте и скупштине.

Многи људи остаће без посла када европско правило о „преквалификацији“ о сопственом трошку постане универзално (укључујући и плаћање за потврду о наведеној преквалификацији). Стотине хиљада малих фирми мораће да се затворе због примене безброј у пракси неостварљивих прописа ЕУ.

Око 107.000 закона ЕУ ће од многих људи начинити преступнике, јер је немогуће држати се оволиког броја закона. Бићемо изложени честим казнама и хапшењима, што ће бити последица неминовног непознавања прописа. Узмите следеће примере: од јануара 2006. противзаконито је поправљати сопствене водоводне инсталације, струју, па чак и сопствено возило. Уколико купите чамац дужи од два метра, а који је направљен пре 1999, мораћете да платите 4.000 евра или ћете отићи на шест месеци у затвор. Када полицијска држава ЕУ буде још више показала зубе, свако од нас ће живети у страху од хапшења или да ће бити кривично гоњен због мноштва прекршаја, укључујући и оне ситније.

Наравно, великим корпорацијама ће бити још боље док запошљавају огроман број досељеника из ЕУ и изван ње. Исплаћиваће минималне зараде на рачун домаћег становништва и тако оборити плате. Поврх тога, ове корпорације практично ће имати монопол над запошљавањем (заједно са државом) и моћи ће да диктирају услове запошљавања без страха да ће им се неко успротивити.

Државни послови и неизбежна корупција која ће пратити овај монопол створиће нове границе међу класама, што ће омогућити да богаташи и њихови сателити постану још богатији, док ће већина запасти у сиромаштво. Повећаће се порези како би се финансирао огроман пораст бирократије.

Неће бити повољног решавања жалби кроз локалне „демократске“ канале јер неће бити никакве локалне демократије нити било какве друге. „Административне регионалне владе“ се неће бирати (видети план регионализације ЕУ на сајту ЕУ). Наш једини глас ће ићи у немоћни Европски парламент. Нама ће владати неизабрани комесари ЕУ, који неће бити „одговорни пред народом“ ни на једном нивоу.

Уколико будемо демонстрирали или протестовали могу нас ухапсити и преселити у неки други регион ЕУ. Европски налог за хапшење и разни други прописи уведени широм ЕУ после 11. септембра даће властима апсолутну моћ над нама. Убиства невиних људи Филипа Праута и Жана де Менезеса биће потпуно легална према закону ЕУ. Заstraшивање и све јача антимуслиманска осећања широм ЕУ почињу да подсећају на однос према Јеврејима у предратној Немачкој. Федерална европска држава постаће веома непријатно место за живот.

После федерализације, отприлике петнаест година од данас, Европа би се могла срушити под теретом сопствене бирократије и корупције. Производње ће бити толико мало да никакви порези неће моћи да одржавају огромну, неспособну, корумпирану и растрошну машинерију власти. Многи ће бити гурнути у сиромаштво и на ивицу глади. Потпуни недостатак система контроле власти отвориће врата свакојаким врстама потенцијалне диктатуре.

Ма колико да ЕУ изгледа чудовишно, она је тек „одскочна даска“ према „светској влади.“ Пре него што овај чланак одбаците као „сејање страха“ или „теорију завере“, обавестите

се колико водећих политичара ваше земље припада тајним организацијама као што су Билдерберг, Трилатерална комисија, Римски клуб или Краљевски институт за међународне послове.

Све наведене организације потпуно су посвећене једној светској влади, а федералну Европу виде као неопходан еволутивни корак усмерен ка том циљу. Чланство ових организација је као листа најмоћнијих играча на свету. Дански читаоци, на пример, биће веома изненађени када открију који припадници њихове политичке и финансијске елите одлазе на састанке Билдерберга, који води по броју махинација како би се подстакла федерализација Европе. Да бисте сазнали који су од ваших изабраних представника чланови неке од наведених група, једноставно унесите име те организације на било ком признатом претраживачу интернета. Онда се завалите и спремите се за шок.

Живимо у времену у коме људи као да су се одрекли сваке одговорности за сопствене животе у корист власти. Ово се дешава од завршетка Другог светског рата, али се знатно убрзало од осамдесетих година двадесетог века. Ова „друштвена неодговорност“ нас је довела до 13. децембра 2007. у Лисабону, где су се наше тзв. вође потписом одрекле вековних права и слобода у име „великог плана.“ Уколико будемо седели не чинећи ништа, остатак живота ће нам се претворити у кошмар који смо сами створили, јер у коначној анализи, ми смо они који ће предати сопствена права и слободе у руке „вукова“.

Будућа добробит целог континента је у рукама ирског народа. Потребна им је наша подршка. Морају знати да нису сами. Време је да почнемо да пишемо својим „изабраним“ представницима, да пронађемо времена да проучимо шта та ЕУ заправо јесте. Време је да искључимо телевизор и узмемо неку књигу о ЕУ или да погледамо многе интернет сајтове о овој „надржави у настанку“. Учините нешто. Разговарајте с пријатељима, суседима или породицом. Урадите бар нешто пре него што буде прекасно, а време је скоро истекло.

3. јун 2008.

<http://www.thetruthseeker.co.uk/>